

ก่อนปิดเล่ม

หลังจากวารสารรุสมิแล ฉบับที่ 1 ปีที่ 6 พิมพ์เผยแพร่แล้ว คณะผู้จัดทำรู้สึกดีใจ และมีกำลังใจที่ได้รับจดหมายเป็นจำนวนมาก พร้อมด้วยบทความอันมีค่าจากท่านผู้อ่าน เราจะนำจดหมายบางฉบับมาตีพิมพ์และตอบเท่าที่หน้ากระดาษจะอำนวย ส่วนบทความนั้นเราจะพิจารณา ถ้ามีความล้ำเข้าไปบ้าง เราต้องขออภัยไว้ก่อน

รุสมิแลฉบับนี้มีบทความทางวิชาการและสารคดีน่าสนใจตามสมควรตามที่เกริ่นไว้ในฉบับที่แล้วว่า เราจะเสนอทัศนะชาวบ้านสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เกี่ยวกับ ส.ส.ของเขา แจ่มุมต่าง ๆ ที่เราได้มา นับว่าเป็นข้อคิดที่มีค่าสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารบ้านเมือง หรือส.ส.โดยตรง อีกเรื่องหนึ่งคือ โต๊ะโมะเหม็งทองที่ถูกลี้มนั้น พวกเราได้เดินทางไปสัมผัสและรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เห็นเมืองร้างใหญ่ โตบนภูเขาชายแดนไทยมาเลเซีย ตรงกิ่งอำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส บทความเรื่องนี้เสนอเพื่อเป็นการนำเที่ยวสถานที่สำคัญแห่งหนึ่ง ที่เคยกล่าวขวัญกันเมื่อ 40 ปีมาแล้ว นอกจากนี้ยังมีข้อเขียนอีกหลายเรื่องจากท่านผู้อ่านส่งมา คงจะให้สาระและบันเทิงไม่น้อย

อีกประการหนึ่ง เรื่องสั้นฉบับนี้เราคงใจไว้ก่อน เพราะหลังจากเราเปลี่ยนขนาดตัวพิมพ์จากตัว 12 มาเป็นตัว 14 เพื่อให้เหมาะกับสายตาแล้ว ทำให้หน้ากระดาษจางลดลงมาก เลขต้องงดเรื่องสั้นและบทความหลายเรื่องที่เราจะตีพิมพ์ในฉบับนี้ นำไปไว้ในฉบับหน้าต่อไป หวังว่าผู้สนใจเรื่องสั้นเกี่ยวกับภาคใต้ คงอดใจรอตามเหตุผลดังกล่าว มีข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือ คำว่า รุสมิแลในฉบับก่อน เราได้เปลี่ยนเป็น รุสมิแลในฉบับนี้ โดยคัดสระอะออกไปเพื่อให้ตรงกับอักษรานุกรมภูมิศาสตร์ของราชบัณฑิตยสถานเป็นประการสำคัญ

รุสมิแลฉบับหน้า จะเสนอเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับสารคดีท้องถิ่นภาคใต้ และบทความทางวิชาการที่ทรงคุณค่า ส่วนการเผยแพร่ให้ตรงกำหนดเวลานั้น นับเป็นปัญหาที่เราประสบอยู่ขณะนี้ แต่อย่างไรก็ตาม เราจะพยายามเท่าที่จะทำได้ตามความสามารถ

เราจะรอรับข้อเขียนจากท่านผู้อ่าน ไม่ว่าจะป็นสมาชิกของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์โดยตรง หรือจากท่านผู้อ่านภายนอกพร้อม. ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย